

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **H. V. N.**, zast. JUDr. Daliborem Grůzou, Ph.D., advokátem, se sídlem Mírová 4, Hustopeče, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 7. 2009, č. j. 60 Az 19/2008 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 2. 2008, č. j. OAM-56/VL-10-19-2008, nebyla žalobci (dále též „stěžovatel“) udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce odjel z Vietnamu s cílem pracovat a zajistit si nový život v Německu. O udělení mezinárodní ochrany v České republice žádal kvůli nepříznivé ekonomické situaci, snaze o vyhnutí se výkonu vojenské služby a dále z důvodu obecné nespokojenosti s dodržováním lidských práv ve vlasti. Jako další důvod uvedl snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný dospěl k závěru, že žadatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by byl v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Dále žalovaný uvedl, že nepříznivá ekonomická situace způsobující nemožnost získat dobře finančně ohodnocené zaměstnání ani obava ze ztráty rodinného domu kvůli dluhům rodičů nejsou relevantními skutečnostmi, neboť příčinou nemožnosti žalovaného se ve vlasti pracovně uplatnit nebyl žádný z azylově relevantních důvodů. Žalovaný dále uvedl, že případný trest, který by žalobci hrozil za vyhýbání se vojenské službě, by nebyl pronásledováním a ani legalizace pobytu není podle žalovaného azylově relevantním důvodem. Proto žalovaný neshledal naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalovaný dále neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a 14 zákona o azylu ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 7. 2009, č. j. 60 Az 19/2008 - 25, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta. Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal stěžovatel prostřednictvím svého zástupce včasnou kasační stížnost. Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na to, že v zemi původu nemohl najít práci a že mnozí obyvatelé v odlehlých venkovských oblastech žijí v extrémní chudobě. Dále stěžovatel uvedl, že se cítí pronásledován a diskriminován z důvodu svého náboženského přesvědčení, pro které nenastoupil na vojenskou službu. Proto stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 7. 2009, č. j. 60 Az 19/2008 - 25, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto judikátu „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud těž nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

O přijatelnou kasační stížnost se tak podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, může jednat v následujících typových případech:

- 1) *Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) *Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.*
- 3) *Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.*

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Pokud jde tedy o námitku stěžovatele, že v zemi původu je obtížné najít zaměstnání a že mnoho obyvatel venkovských oblastí žije v chudobě, pak je nutné konstatovat, že se jedná o námitky ekonomické povahy. Nejvyšší správní soud proto odkazuje např. na svůj rozsudek ze dne 6. 9. 2006, č. j. 3 Azs 160/2006 - 80, www.nssoud.cz, týkající se rovněž občanky Vietnamské socialistické republiky, v němž se uvádí, že „tvrzení stěžovatelky o špatné hospodářské situaci v zemi původu a její následné snaze najít v zahraničí práci jsou důvody svou povahou ekonomické, jež není možné podřadit pod žádný v § 12 taxativně vymezený důvod pro udělení azylu, neboť v něm nelze spatřovat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ani se nejedná o odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství žalobkyně má“.

Pokud jde o obavu stěžovatele z následků nenastoupení vojenské služby, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že s obdobnou námitkou se již vypořádal např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, www.nssoud.cz, podle něhož „odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ Podotýká se, že náboženské důvody vedoucí k nenastoupení vojenské služby stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti, přičemž v správním řízení se o svém náboženském přesvědčení nikterak nezminil. Proto podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nelze k tomuto stěžovatelu tvrzení přihlížet.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tato kasační stížnost má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu